

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelky **M. P.**, zastoupené JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem se sídlem v Brně, Vránova 39, za účasti **Ministerstva vnitra** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně, ze dne 3. 9. 2004, č. j. 36 Az 121/2004 – 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů.

III. **Určuje se** odměna zástupci stěžovatelky JUDr. Martinu Šmerdovi, advokátu se sídlem v Brně, Vránova 39, ve výši 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně, ze dne 3. 9. 2004, č. j. 36 Az 121/2004 – 16, byl zamítnut návrh stěžovatelky na ustanovení zástupce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 30. 4. 2004, č. j. OAM-1122/VL-11-ZA-03-2004, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že stěžovatelka byla vyzvána k předložení vyplněného formuláře potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy pro účely zjištění, zda jsou dány předpoklady pro její osvobození od soudních poplatků jako nezbytné podmínky

pro rozhodnutí o ustanovení právního zástupce. Tato výzva jí byla doručena dne 1. 7. 2004, avšak stěžovatelka na ni do dne vydání napadeného usnesení nereagovala.

Stěžovatelka v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě s odvoláním na § 103 odst. 1 písm. d) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) namítala, že soud mohl rozhodnout o ustanovení zástupce bez její další součinnosti, tj. bez předložení vyplněného formuláře „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“, když relevantní skutečnosti vyplývají ze spisového materiálu a že český jazyk ovládá natolik špatně, že nechápe svá práva a povinnosti plynoucí z právních předpisů.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelka neuvedla, jakou konkrétní alternativu nepřezkoumatelnosti namítá. Z obsahu kasační stížnosti lze však usoudit, že má na mysli jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelka předně vytýkala krajskému soudu, že si sám neopatřil podklady pro zjištění, zda nemá dostatečné prostředky, když tyto okolnosti měly vyplývat ze spisu.

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. může předseda senátu navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.

Podle § 35 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že povinnost doložit, že nemá dostatečné prostředky je jednoznačně na navrhovateli a soud zde nepostupuje z úřední povinnosti. Navíc v daném případě ani ze spisů aktuální stav majetkových a výdělkových poměrů stěžovatelky nevyplývá, jak mylně stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí. Pokud proto stěžovatelka marně nechala uplynout lhůtu k předložení vyplněného formuláře o potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, tzn., že nedoložila, že nemá dostatečné prostředky, nesplnila jeden z předpokladů rozhodných pro posouzení její žádosti o ustanovení zástupce, a proto krajský soud nemohl její žádosti vyhovět. Nejvyšší správní soud proto tuto námitku shledal nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvodnou námitku týkající se nedostatečné znalosti českého jazyka, pro kterou stěžovatelka nemohla pochopit své povinnosti (zřejmě

vztahující se k výzvě soudu k doložení svých majetkových poměrů). Ze soudního spisu ovšem vyplývá, že obsah obdobné výzvy k vyplnění formuláře potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech v souvislosti s ustanovením zástupce pro řízení o kasační stížnosti pochopila a řádně vyplněné potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech účastníků soudu předložila. Tím sama vyvrací námitku o její nedostatečné znalosti českého jazyka vztahující se k pochopení obsahu předmětné výzvy. Proto ji Nejvyšší správní soud považuje za účelovou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Odměnu zástupci stěžovatelky určil Nejvyšší správní soud ve výši 2150 Kč, tj. 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a 2 x 75 Kč náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu